

Wiersze ortograficzne – Małgorzata Strzałkowska

Ortografia – trudna sprawa!

By łatwiejszą mieć naukę,

proponuję wierszy kilka -

- nauka od razu będzie miłsza.

Ruszam mózgiem nie na próżno!

Wlazł wół na stół

Wlazł wół na stół-

Nie chodź, wole, po stole

Idą krety krętą dróżką,
żuk po prostej drodze łązi.
tutaj stoją łodzie Bodzia,
a tam płynie łódka Kazi.

Kózki mają małe bródki,
kozy mają duże brody,
taczki mają jedno kółko,
cztery koła – samochody.

Sowa uczy latać sówki,
do mrowiska idą mrówki,
hen, wśród pól hasają krowy,
a Staś w polu żuje krówki.

Sól nas soli, ból nas boli,
mróz nas mrozi, a wóz wozi,
chłód nam chłodzi, smród nam smrodzi,
a o z kreską nam nie szkodzi!

**PAMIĘTAJMY ZAWSZE TO –
„Ó” WYMIENIA SIĘ NA „O”**

Uwaga!

Uwaga! Uwaga! Przeczytaj uważnie!
Zachowaj powagę! Ja mówię poważnie!
Wąziutka jest wstążka, szeroka jest wstęga,
nie gruba jest książka, grubaśna jest księga,
na łące są dróżki, w miasteczkach są drogi,
stonoga ma nóżki, słonica ma nogi,
kozica ma rogi, koziołek ma różki,
to wielkie pierogi, to tycie pierożki,
po bieżni wesoło biegają dwie Hanki,
Staś wita kolegę, a Jaś koleżanki,
by zważyć coś dobrze, niezbędna jest waga,
by móc być odważnym – konieczna odwaga,
śnieg pada i pada, wciąż śnieży i śnieży,
i białym dywanem zalega i leży,
cieniutka łodyżka wśród trawy się wspina,
a bluszczu łodyga już sięga do komina!

**Jak widać regułka wyjawia się z cienia –
PISZ „Ż” ZAWSZE WTEDY, GDY NA „G” SIĘ WYMIENIA.
to jasna zasada, rzecz mogę, że może -
gdy innym pomaga – i tobie pomoże**

Chmura w górze , góra w chmurze

Chmura w górze, góra w chmurze,

a ja bzdurki sobie bzdurzę!

Słońce sunie nad górami,

echo hasa sobie w lesie,

w górze lata biały orzeł,

echo w dal głos orła niesie.

W borze staw błękitny zamarł

i lśni pięknie, lodem skuty,

a pod borem idzie łyżwiarz

i łyżwiarskie taszczy buty.

W cieniu gór narciarzy troje,

na narciarskich kijkach wspartych,

opowiada coś trzy po trzy

i wesołe stroi żarty.

Pod sosnami Jaś saneczkarz

mknie po saneczkarskim torze –

kto żyw, na dwór dziś wybiega,

bo tak cudnie jest na dworze!

TU JAK WIEMY Z DOŚWIADCZENIA,

„RZ” SIĘ NA „R” WYMIENIA

Trzy po trzy

Krzyś do skrzata krzyczał z krzaków:

- Trzepać trzeba na trzepaku!

Grześ grzebieniem w grzędce grzebie,

Przemek przez przedsionek przebiegł,

chrząszczyk chrzęścił, chrześniak chrząkał,

brzdąc na brzegu brzdęk! brzdęk! brzdąkał,

drzazga z drzewa w drzwiach drzemała,

wrząca woda w Wawrze wrzała,

małpy do dwóch skrzyń zajrzały -

ot, i wierszyk mamy cały.

I na co dzień, i od święta

dobrze, gdy się to pamięta:

Krzyś wrzos ujrzał przed brzozią,

Grześ, chrząkając, trzasnął drzwiami.

Ach, to „ch”!

CH PISZEMY WTEDY , GDY

CH WYMIENIA SIĘ NA SZ.

Skakał z duszkiem duch po daszkach,

zza kominów strasząc Staszka!

Nagle Stach wbiegł siup! na dach
i zajęczał, że aż strach!
tyci duszek z małym brzuszkiem
cały okrył się kozuszką,
wielki duch z pękającym brzuchem
opatulił się kozuchem,
po czym gdzieś się w kącie zaszył.

I kto kogo tu przestraszył?

**PAMIĘTAJCIE TAKŻE, ŻE
CH NA KOŃCU PISZE SIĘ,**

lecz wie o tym każdy zuch,
ze wyjątkiem jest tu druh.

Pewien Roch miał walizeczkę,
na kółeczkach i w krateczkę.

Roch ją bardzo, bardzo lubił,
aż tu bach! trach! i ją zgubił!

Szukał walizeczki w bankach,
w parkach, w bramach, na przystankach,
w kamienicach, na ulicach
i na dworcach, i w piwnicach...

W końcu, po godzinach trzech,
westchnął cicho: – Ech! To pech!

Potem, smucąc się troszeczkę,
kupił nową walizeczkę,
po czym buch! zjadł miskę kluch,
bo Roch to był zuch za dwóch!